

## Ove

Jag kände mig cool, gick gatan fram hela jag som en trudelutt mot en fond av nöjdhet i mellanårens skördetid – balans, ekonomi, autonomi, självkänsla - med påtagligt sväng i lederna, när jag råkade få se mig i ett skyltfönster. Jag är en ful gubbe med ansiktsfläsk och fett om halsen, begynnande rinn i ögonen. Snart med en stirrande blankhet i ögonvitan som mer har med neurologi än nyfikenhet att skaffa. Jag närmade mig ändå vagt strövande mitt hem, glömsk av fåglars drill och sus i vind och borta var det jag nyss begripit, jag vinkade med fladdrande fingrar mot henne som i femton år stått och rökt i fönstret på första våningen. Ibland vinkar hon tillbaka och de gångerna tänker jag att jag lätt skulle kunna lära mig njuta av hennes sexuella närvaro, ha hennes korta ben om min rygg, gripa om hennes smutsiga fötter - trots att hon troligen ingenting vill veta om filmerna, böckerna och musiken som för mig är mer livet självt än förströelse vid sjukdom. Så praktiskt det vore med hennes lägenhet ett par portar bort: att ha henne där, ibland här. Jag grundar mina möjligheter med denna lilla rökande kvinna helt och enbart på det faktumet att hon, då jag för tio år sedan gick fram till hennes på asfalten liggande lille son för att kontrollera hur det gått och med henne steget bakom mig, verkade genuint tacksam av min handlingskraft.

\*

Jag frågar mig då och då varför de inte kan fly mig en blick – skygg eller stadig kvittar lika - då de just ska till att kliva av på tunnelbanestationerna. Sannolikheten att de ska råka mig igen är mycket liten, vi bor ju i en stor stad. Jag vill att deras vuxna händer, med smala fingrar, med ringar på, nariga av arbete, smorda med salvor, ska röra vid mig. Jag kan lova att de inte kommer få se hat välla ur mina ögon, inte blod.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Per Teofilusson med Poeter.se id #8321 innehar upphovsrätten